

til Statskassens Lødv er henført til at støtte disse Kommissioner, thi dersom de ved Krigsministerens utidige Indblanding blev gjorte vækkende i deres Opdræden, vilde det påføre Statskassen et meget betydeligt Tab, idet vi da vilde se vore Foderbeste komme ind i en saadan Tilstand, at de ikke kunde bruges til øieblikkelig Tjeneste; de vilde da meget tidligere blive kassable, og Remonteringen vilde da kræve meget betydeligere Summer, end nu er Tilfældet. Naar det ærede Medlem mente, at Thinget staar anderledes overfor denne Sag end Ministeren, skal jeg villig indrømme, at dette er Tilfældet, men jeg tror ikke, at Thinget er i Stand til at kunne bedømme denne Sag saa godt som Ministeren. Thinget har for det Første kun et enkelt Tilfælde foreliggende, medens Ministeren har en Samling af Tilfælde liggende for sig. Man skal være det ene Forhold overfor det andet, og dernæst har Ministeren Oplysninger om Forhold, som jeg tror, Thinget mangler.

R. Hansen: Ja, det kan kun glæde mig, at Ministeren giver mig Medhold i Afsejlingen af, hvad jeg har anført; men, naar han bemærkede, at der vel kun var forløbet 14 Dage imellem, at Overmåstringskommissionen havde fundet alle disse Feil ved Hesten, og at den Kommission, der modtog den, ikke fandt, at de vare tilfede, og Ministeren nu gaar ud fra, at den pågældende Mand vidste, at Overmåstringskommissionen vilde komme tilfede, og at han kunde have begyndt meget tidligere at forbedre Hesten, skal jeg bemærke, at de Feil, som Overmåstringskommissionen fandt, maa virkelig have været tilfede, da den synede Hesten. Om Fodervareren var begyndt aldrig saa tidlig, maa Vedkommende have bedømt den Tilstand, hvori Hesten var den Dag, da Overmåstringskommissionen modtog den, og jeg påstaar, at havde den havt alle de Feil, kunde den ikke være kommen i en saadan Tilstand 14 Dage efter, da Måstringskommissionen modtog den og fandt, at den kunde sættes til 20 Rd. højere Værdi. Feilen hidrører vel at mærke fra en Sygdom, den havde havt i lang Tid; Ministeren gaar ud fra, at Hesten ikke havde

denne Sygdom; men hvad skulde Manden gjøre, naar han strax søger Dyrlægen, og denne giver Attest for, at Hesten har Sygdommen? Ministeren anfører, at Hesten var bleven afhentet af en Anden, men det forander ikke den mindste Smule; skulde det gjøre en Forandring, maatte enhver Mand sende sin Dyrlæge for at afhente en Hest, thi vi have mange Landmænd, som ikke ere saaledes inde i Dyrlægevidenskaben, at de strax kunne se selv, hvilke Feil en Hest har. Naar man ikke selv afhenter en saadan Hest, maa man have den Tillid til Kommissionen, at alle de Feil Hesten har, ere anførte på Stamlisten, og naar Ministeren mener, at det vilde føre til stor Skade for Statskassen at imødekomme Andragendet, saa tror jeg, at dersom man afviser Andragendet, vil det blive til større Skade for Statskassen; thi saa vil enhver der vil have Foderbeste, søge dem, der have de fleste Feil på Stamlisten, og ikke de gode Heste.

Ordføreren: Ja, Manden kunde jo rigtig nok selv have hentet sin Hest; saa var han strax bleven opmærksom på, at den havde Feil. Det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgfreds (Sag) talte i saa høje Toner, at jeg på Udvalgets Begne ikke kan lade staa uimodsagt, hvad han fremkom med. Han sagde, at her foreligger en Retstrænkelse. Hvis dette havde været Tilfældet, vilde det have været uforsvarligt af Udvalget, om det ikke havde taget sig af denne Sag. Hvort bestaar da denne Retstrænkelse? Den bestaar i, at de tidligere Ofstevforpagtere kunne og lige: Vi have opshldt § 10 i den gamle Kontrakt; men at Finansministeren på sin Side hertil siger: Jeg har ladet dette Spørgsmaal undersøge, og I have ikke gjort Noget, som giver Over Krav efter Kontraktens § 10. Maa jeg nu spørge, om det er en Retstrænkelse? Det ærede Medlem siger, at det er soleklart, at Forpagterne have Fordring på 100,000 Rd. Er det saa, kunne de jo trostlig gaa Retsvæsen; men jeg tror ikke, at det er soleklart, og jeg er overbevist om, at hvis Ministeren var kommen til Thinget og havde begjert en Bevilling på 100,000 Rd. på